

El llenguatge

Persuadir-l'en

4/XII/1979

Contràriament a la solució que solen adoptar intuitivament els qui no han adquirit aquest petit però concret coneixement d'una manera exacta i precisa, en l'escriptura de conjunts de dos pronoms com els que apareixen en les frases Me'n recordo, Me'l quedo, Te'l guardo, Te'ls prenen, Se't va dir, Se'ns espera, Se'n desentén, etc., és sempre el primer el que ha de conservar la vocal (e) i el segon ha de restar reduït, després del signe de l'apòstrof, a la simple consonant o grup de consonants. (Per tant, no s'ha d'escriure mai «M'en recordo», «T'el guardo», «S'ens diu», etc.) Només en la combinació que formen els dos pronoms el i en, el primer, no admetent la forma «le», queda reduït a la simple consonant (l'), i és el segon el que manté la forma íntegra: l'en.

Els casos pràctics de l'ús d'aquesta combinació pronominal no són pas gaire nombrosos. Els exemples amb què la solen il·lustrar els tractats gramaticals són gairebé sempre frases amb el verb treure, el qual admet fàcilment, ahora que un complement directe (representable, si és masculí singular, per el), un complement de procedència (representable per en): L'en va treure, que pot ésser la reducció de Va treure el noi de casa. Però es poden formar, naturalment, més frases semblants amb d'altres verbs amb un sentit afí o anàleg al de treure: L'en va fer sortir (el conill, del cau); L'en volia excloure (aquell candidat, de la llista); No l'en podia extreure (aquell producte derivat, d'aquella matèria). És cert que en la llengua parlada aquesta combinació pronominal és generalment evitada, i es diu simplement El va fer sortir, El volia excloure, etc., amb el complement de procedència sobreentès o no explícit. La llengua escrita, però, sovint ha de tenir més precisió, perquè ja l'exigeix l'interès del qui escriu; i ha de convenir freqüentment que no s'ometi l'expressió pronominal del lloc d'on algú (o alguna cosa) és tret, extret, exciós, expulsat, etc.

Els altres casos d'aplicació d'aquest mateix conjunt pronominal ens apareixen en frases amb certs verbs que, a més d'un complement directe, solen dur un segon complement d'objecte que s'ha d'introduir amb la preposició de, reduïbles, respectivament, a el (si és del masculí singular) i a en: Així, El va eximir d'assistir-hi, No el convencereu pas d'anarhi, El va persuadir d'acceptar, El dissuadirem d'aquells propòsits. El farem desistir de quedar-se, es poden reduir a L'en va eximir, No l'en convencereu pas, L'en va persuadir, L'en dissuadirem, L'en farem desistir. Tant el sempre desitjable rigor sintàctic com el lògic afany de precisió conceptual poden també en aquest cas, i especialment en la llengua escrita, exigir l'ús d'aquesta combinació pronominal com a solució adequada i imprescindible.

Aibert Jane